ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1898 Ἀριθ. 545

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερη καὶ α Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ μέλλον τῶν Ἑλληνίδων. — Ἡ προσωπιδοφόρος (ἐκ τῶν τοῦ Jules Bois ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἐντυπώσεις ταξειδίου. Κατάνη.—Ἡ ἀνθρωπίνη εὐσπλαγχνία. Β'. (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου) —Ἡ μνηστεία παρὰ τοῖς Σίναις (ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναικός).—Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν Ἀθήναις. Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης (ὑπὸ δος Εὐανθ. Διδαχοπούλου). = Ἡ Τέχνη. — Φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησις. — Βιβλία. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις — Ἐπιφυλλίς.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Τώρα ὅτε μετὰ τόσης ζωηρότητος ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας ἐργασίας, τῆς γυναικείας μορφώσεως, τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως, τὸ τόσον στενὰ συνδεδεμένον μὲ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κόρης, μὲ τὴν εὐζωΐαν τῆς οἰκογενείας, μὲ τὴν ὑγιεινὴν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς· τώρα ὅτε ὅλαι καὶ ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι, ὅπως ἔχει παρ' ἡμῖν ἡ γυναικεία ἀνατροφή, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν προβληματικὴν ἀποκατάστασιν, ἐὰν ὄχι καὶ εἰς τὴν προβληματικὴν ὕπαρξιν τῆς γυναικός, δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν μεταβολήν τινα τοῦ καθεστῶτος, τροποποίησιν τοῦ προγράμματος τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς, ἐὰν ὄχι ἐν τῷ σχολείῳ τοὐλάχιστον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ.

Θὰ εἶναι ἀπελπιστικόν, ἐὰν μετὰ τόσας ἀνταλλαγείσας σκέψεις καὶ γνώμας, μετὰ τόσον ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ ἐπιδειχθὲν ἐνδιαφέρον, μετὰ τόσην συζήτησιν, ἡ οἰκογένεια, αἱ μητέρες, οἱ πατέρες δὲν συγκινηθοῦν, δὲν ἀλλάξουν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, δὲν ἐπιδιώξουν παντοιοτρόπως τὴν ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον μεταβολὴν τῆς ἀνατροφῆς τῶν θυγατέρων των. Οἱ πατέρες ἰδίᾳ καιρὸς εἶναι νομίζομεν νὰ κάμουν αὐστηρὰν χρῆσιν τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων των ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Οἱ πατέρες, οἱ αἰωνίως παραπονούμενοι διὰ τὴν ἔλλειψιν τάξεως, διὰ τὴν ἔλλειψιν οἰκοκυρωσύνης, διὰ τὴν ἔλλειψιν εὐμαρείας, διὰ τὴν ἔλλειψιν καλοῦ φαγητοῦ, οἱ πατέρες οἱ παραπονούμενοι, διότι ἐνῷ εἰσπράττουν ἑκατόν, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξοδεύουν χίλια, ὅτι ἐνῷ ἔχουν τέσσαρας ἢ ὀκτὼ ἢ δέκα γυναικείας χεῖρας ἀργὰς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώνουν λογαριασμοὺς μαγειρισσῶν, ραπτριῶν, πιλοποιῶν, σιδηρωτριῶν καὶ ἄλλων, εἶναι καιρὸς νὰ σκεφθοῦν ὡρίμως καὶ καλά, ὅτι ἡ ἀργία αὐτὴ εἶναι παραίτιος τῶν χρεωκοπιῶν των, ἐὰν εἶναι ἔμποροι ἢ βιομήχανοι, τῶν οἰκονομικῶν στενοχωριῶν των ἐὰν εἶναι μισθωτοὶ ἢ ἐπιστήμονες.

Καὶ λέγομεν οἱ πατέρες καὶ ἐπιμένομεν εἰς τὴν ἰδέαν μας αὐτήν, διότι ἀπεδείχθη δυστυχῶς, ὅτι αἱ μητέρες ἢ δὲν ἔχουν ἀρκετὸν ἀκόμη κῦρος ἐδῶ, ὥστε νὰ ἠμποροῦν νὰ ἐπιφέρουν οἱανδήποτε μεταρρύθμισιν εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἀνατροφήν, ἢ δὲν ἔχουν ἀρκετὴν ἀντίληψιν, ὥστε νὰ ἐννοήσουν, ὅτι διὰ τὴν εὐτυχίαν τὴν ἰδικήν των, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν των ἐπιβάλλεται νὰ μεταβληθῇ τὸ καθεστώς, τοῦ ὁποίου τὰ ὀδυνηρὰ ἀποτελέσματα γίνονται ὁσημέραι πλέον καταφανῆ. Οἱ πατέρες ἠθέλησαν, οἱ πατέρες ἐφιλοδόξησαν πρῶτοι τὰς θυγατέρας των διδασκαλίσσας. Καὶ τὸ ἐπέτυχ ν. Σπανίως ἀπαντᾷ οἰκογένεια ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης μέχρι τῆς κατωτάτης τάξεως, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἀριθμῇ τόσας διδασκαλίσσας, ὅσαι θυγατέρες ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ. Σήμερον ὅτε τὸ ἐπάγγελμα τῆς διδασκαλίσσης ἐξέπεσε πολλὰς βαθμῖδας κάτω ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ραπτρίας καὶ τῆς μαγειρίσσης, ὑπάρχει δὲ ζήτησις καὶ ἔλλειψις ὑπερτάτη καὶ ὑπερτίμησις τούτων, ἀχρηστία δὲ πλήρης καὶ τελεία ἐκείνων, οἱ πατέρες οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τέλους πρέπει καὶ ὀφείλουν νὰ ἐνδιαφέρωνται, ἐὰν ὄχι διὰ τὴν εὐτυχίαν, τοὐλάχιστον διὰ τὸν ἄρτον τῶν τέκνων των, πρέπει νὰ μελετήσουν καλὰ τὸ ζήτημα καὶ νὰ σταματήσουν τὸ κακὸν τῆς καταστροφῆς, ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ καιρός.

Δὲν ἐξετάζω βλέπετε τὸ πρᾶγμα, ἢ ὑπὸ καθαρῶς οἰκονομικὴν ἔποψιν. Ἀφίνω κατὰ μέρος ὅλα τὰ φαντασταικὰ ὅ.ειρα τῆς κόρης, ἡ ὁποία φυλλομετρεῖ καθ' ἡμέραν τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Πλάτωνα· ἀφίνω ὅλας τὰς διαψευδομένας ἐλπίδας της περὶ ἐξασφαλίσεως ἀξιοπρεποῦς μέλλοντος, ἀφίνω τὰς πικρίας καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις τοῦ μετέπειτα βίου τῶν ἠθικῶν καὶ ψυχικῶν καταιγίδων, ὧν γίνεται ἔρμαιον· ἀφίνω τὴν εἰς τὰ θρανία τῶν σχολείων ἀσκόπως μαραινομένην νεότητα, ἀφίνω ὅλα τὰ συναφῆ ζητήματα, τὰ ὁποῖα πολλάκις ἔχουν τρομερὰν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ζωῆς ὁλοκλήρου τῆς γυναικὸς καὶ περιορίζομαι ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι ἐπιβάλλουν τὴν ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον μετατροπὴν τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς.

Πρακτικὰ ἐπαγγέλματα, πρακτικὴ γυναικεία ἀνατροφή, ἰδοὺ τί πρέπει νὰ ἀνάγραφῇ μὲ γράμματα μεγάλα εἰς κάθε τοῖχον τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν γεννῶνται καὶ ἀνατρέφονται κορίτσια. Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μιμούμεθα ὁλότόσον εὐχαρίστως τοὺς ξένους, ἂς τοὺς μιμηθῶμεν καὶ εἰς αὐτό. Εἶναι μία ὁλόκληρος δεκαπενταετία, ἀφ' ἧς ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρος καὶ ἡ Ἀμερικὴ ἤρχισαν νὰ μεταβάλλουν τὰ προγράμματα τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς, ἤρχισαν παρὰ τὰ διδασκαλεῖα καὶ τὰ γυναικεῖα γυμνάσια καὶ Ἰνστιτοῦτα νὰ ἱδρύουν καὶ Ἐπαγγελματικὰ καὶ οἰκοκυρικὰ σχολεῖα. Καὶ ἱ γονεῖ καὶ αἱ μητέρες ἐκεῖ ἐστράφησαν πρὸς αὐτά, ὡς οἱ πνιγόμενοι πρὸς σανίδα σωτηρίας. Τὰ διπλώματα ἔκτοτε κατῆλθο καὶ κατέρχονται ὁλονὲν καὶ τὰ ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα πολλαπλασιάζονται κατὰ τρόπον πολὺ ἐνθαρρυντικόν, πολὺ παρήγορον.

Αἱ ἀποφοιτῶσαι αὐτῶν, ἐὰν εἶναι πολὺ πτωχαί, κατέρχονται εἰς τὴν βιοπάλην, ἄριστα κατηρτισμέναι τεχνίτριαι, προάγουσαι τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν των καὶ ἐξασφαλίζουσα ἔντιμον βίον καὶ ἔντιμον μέλλον. Ἐὰν δύνανται νὰ ζήσουν ἀνέτως εἰς τὰς οἰκογενείας των, ἢ ἀνήκουν εἰς κοινωνίαν ἀνωτέραν, τότε ἐξασκοῦν κατ' οἶκον τὰς ἀποκτηθείσας γνώσεις καὶ ὑποβιβάζουν τὸν προϋπολογισμὸν τῶν οἰκογενειακῶν δαπανῶν εἰς πεντήκοντα τοῖς ἑκατόν.

Οὔτε εἰς τὴν Βιέννην, οὔτε εἰς τὸ Βερολῖνον, οὔτε εἰς τὸ Παρίσι, οὔτε εἰς τὸ Λονδῖνον αἱ ράπτριαι καὶ αἱ πιλοποιοὶ ἀριθμοῦν πελατείαν μεταξὺ τῆς τάξεως τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν μικρεμπόρων καὶ μικροβιομηχάνων. Τὰς ραπτρίας καὶ τὰς πιλοποιοὺς καὶ τὸς θαλαμηπόλους καὶ τὰς μαγειρίσσας ἀναπληροῦν ἐκεῖ αἱ θυγατέρες καὶ αἱ μητέρες τῶν οἰκογενειῶν, αἱ καταρτιζόμεναι εἰς τὰ Ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα, αἱ ὁποῖαι ἐκτελοῦν κατόπιν καὶ πᾶσαν γυναικεῖαν τέχνην κατ' οἶκον, δι' ἧς ἠμποροῦν νὰ κερδήσουν καὶ τὰ μικρά των ἔξοδα.

Ἡμεῖς ἕως τώρα ἐδικαιολογούμεθα ὅτι δὲν εἴχαμεν ἐπαγγελματικὰ καὶ οἰκοκυρικὰ σχολεῖα. Ἀπὸ ἑνὸς ὅμως ἔτους λειτουργεῖ τέλειον καὶ ἄριστον τοιοῦτο τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων». Πόσαι καὶ ποίων τάξεων μαθήτριαι ἐφοίτησαν καὶ φοιτοῦν εἰς αὐτό; Ἢ ἡ τάξις ἡ ἀνωτέρα, ἡ ἀριστοκρατική, ἢ ἡ τάξις τῶν προωρισμένων νὰ ζήσουν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των. Ἡ μέση τάξις, ἐκείνη ἀκριβῶς, ἥτις τόσην ἔχει ἀνάγκην πρακτικῆς μορφώσεως, ἐκείνη ἡ ὁποία δανείζεται καὶ κάμνει χρέη διὰ νὰ πληρώσῃ εἴκοσι καὶ τριάκοντα δραχμὰς τὸν μῆνα διὰ δέκα μαθήματα γαλλικά, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ τῆς χρησιμεύσουν ἴσως ποτέ, ἐκείνη ἡ τάξις δὲν πληρόνει δέκα δραχμὰς τὸν μῆνα διὰ νὰ μάθουν τὰ κορίτσιά της νὰ κόπτουν καὶ νὰ ράπτουν τὰ φορέματά των, νὰ κάμνουν τὰ καπέλλα των, νὰ μαγειρεύουν ὑγιεινὸν καὶ καλὸν καὶ νόστιμον φαγητόν, νὰ σιδηρώνουν τὰ ἀσπρόρρουχα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ νὰ ἐκτελοῦν ὅλας τὰς μικρὰς οἰκιακὰς βιομηχανίας, αἱ ὁποῖαι ὑποβιβάζουν τὰ ἔξοδα τῆς καθημερινῆς συντηρήσεως εἰς τὸ ἥμισυ μόνον.

Λοιπὸν οἱ πατέρες ἂς μελετήσουν καλὰ τὸ ζήτημα. Ὁ κώδων τοῦ κινδύνου ἔχει σημάνει πρὸ πολλοῦ. Εἶναι καιρὸς νὰ σώσουν τὰς θυγατέρας των ὄχι πλέον ἀπὸ τὴν ἀγαμίαν, ἡ ὁποία μαστίζει τὰ πεντήκοντα τοῖς ἑκατὸν τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ προβάλλῃ τὸ ἀπειλητικὸν φάσμα της πρὸ τῶν πτυχιούχων δεσποινίδων μας.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Συχνὰ ἔκαμνα τὸν περίπατόν μου ὑπὸ τὸ κιόσκι τὸ εὔμορφον μὲ τὰ τριανταφυλλιὰ παραπετάσματα τῶν πραθύρων, τὰ ὁποῖα τόσον ὡραῖα ἀντίκρυζαν τὸ πράσινον τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ τὴν χλοοστρωμένην γῆν τῆς ἐξοχῆς. Ἡ ἔπαυλις αὐτὴ ἦτο μακρὰν τῶν ἄλλων, μονήρης, ὡς νὰ ἐρρέμβαζεν, οἰκοδομημένη ὄχι τόσον διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὅσον διὰ τὸ τοπίον. Θὰ ἀνῆκε βέβαια εἰς κάποιον ποιητήν, ἢ εἰς κάποιαν ρωμαντικὴν ὕπαρξιν, ἡ ὁποία θὰ ἤρχετο νὰ κλαύτῃ ἐκεῖ διαψευσθέντα ὄνειρα ἢ ἀποπτάσας ἐλπίδας εὐτυχίας. Ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτὴν αἱ σεληνόφωτοι νύκτες προσελάμβκνον νέον ἐντελῶς γόητρον, τὸ ὁποῖον ἐπέτεινε τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον περιεκάλυπτε τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ. Διότι ἡ ἔπαυλις ἦτο κατοικημένη. Ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων διεκρίνετο συχνὰ γυναικεία σκιά, καὶ εἰς τὸν ἐξώστην δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν νύκτα προέβαλε γυνή, ἀλλὰ καλυμμένη μὲ τόσα σάλια καὶ μὲ τόσας δαντέλας, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τις, ἐὰν ἦτο εὔμορφη ἢ ἄσχημη, νέα ἢ γραῖα. Τὸ βῆμά της εἰς τὸν ἀνθοστολισμένον ἐξώστην ἦτο μονότονον. Τὸ βλέμμα της ἐφαίνετο ζητοῦν τι μακράν, πολὺ μακράν, πέραν τῶν ὁδῶν καὶ τῆς λίμνης, ἥτις ὡς ἀργυρᾶ ὀθόνη ἐδέχετο τὰς ἀκτῖνας τῶν ἀστέρων. Ἄλλοτε ἡ περιπατήτρια ἐσήκωνε τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ ἐφαίνετο ὡς ἐξετάζουσα τὸ μυστικὸν τῶν χιονοσκεπασμένων κορυφῶν τῶν βουνῶν, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἁπτόμενα τοῦ οὐρανοῦ.

Μία βραδειὰ ἦτο τόσον εὔμορφη, ὥστε ἡ ἄγνωστος δὲν ἀπεφάσιζε νὰ εἰπέλθῃ. Εἶχον κάμει ὡς συνήθως τὸν νυκτερινόν μου περίπατον διὰ νὰ ἀναπαυθῶ, εἶχον ἀκριβῶς καθίσει ὑπὸ πυκνόφυλλον δένδρον, παρὰ τὸν μυστηριώδη ἐξώστην. Ἀπὸ τὴν θέσιν μου ἐκείνην ἔβλεπα χωρὶς νὰ φαίνωμαι. Ἡ ἄγνωστος ἐξηκολούθει τὸν περίπατόν της· θαυμάσιον ἀνάστημα ἐκυμάτιζε μᾶλλον ἢ ἐκινεῖτο κατὰ τὸν περίπατον ἐκεῖνον καὶ γραμμαὶ ἁρμονικαὶ διέγραφον πᾶσαν κίνησίν της. Ἡ κεφαλὴ ἦτο πάντοτε σκεπασμένη, τὸ πρόσωπον πάντοτε ἀόρατον. Μόνον τὸ χέρι διεκρίνετο γυμνόν, λευκόν-λευκόν, μὲ ἀποτυφλωτικὴν λευκότητα.

Ἡ ἄγνωστος γοητευμένη ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἑσπέραν ἤρχιτε νὰ τραγουδῇ. Τὰ ἀόρατα χείλη της ἔψαλλαν μαγικὰς λέξεις.

Τὰ τραγουδάκια τοῦ Chiller καὶ τοῦ Goethe, τὰ περιβαλλόμενα μὲ τόσον μυστήριον, ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ὁ τρομερός, ὁ ἀναζητῶν τὸ ἀγαπημένο του παιδὶ εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ μαγευμένου ποταμοῦ, τὸ ᾆσμα τοῦ νέου κυνηγοῦ, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖ τὴν μητέρα του νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πάῃ στὰ ξένα, εἰς τὰ βουνὰ τὰ μακρυνά, τὰ λόγια αὐτὰ ἐφαίνοντο ὡς μαγευμένα· τόσην γλυκύτητα, ἀλλὰ καὶ τόσην ἀπελπισίαν ἐνεῖχε τὸ ὄργανον τῆς φωνῆς καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς ψελτρίας. Δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ πλέον Ἐσηκώθην διὰ νὰ τὴν ἴδω καλλίτερον. Μὲ διέκρινε καὶ ἔκπληκτος, ὠργισμένη, διότι τὴν ἤκουσα καὶ διότι σχεδὸν τὴν εἶδα, ἄρησε νὰ πέσουν ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὰ τρίχαπτα καὶ αἱ καλύπτραι καὶ ἀπεσύρθη ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἥτις ἐνέκλεσεν ὡς πολύτιμος πυξὶς ὄπισθεν τῶν θυρῶν της τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἀνθρώπινον κόσμημα.

* *
*

Ἐξήτασα παντοῦ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἀνὰ τὴν πόλιν ὅλην. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ποία ἦτο ἡ ξένη αὐτή. Οὐδεὶς τὴν εἶχεν ἴδῃ ποτέ. Μόνον τὴν σκιάν της, μόνον τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημά της εἶχον ἴδει καὶ ἄλλοι ὡς ἐγώ, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον κανείς. Διήρχετο πολλοὺς μῆνας τοῦ ἔτους εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἔπαυλιν, τῆς ὁποίας ἐγίνετο ἡ ἑκουσία δεσμῶτις καὶ ἀνεχώρει διὰ Παρισίους, χωρὶς οὐδεὶς ἄλλος νὰ πατήσῃ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, πλὴν μιᾶς γραίας Γερμανίδος ὑπηρετρίας, ἥτις δὲν ὡμίλει ἄλλην γλῶσσαν, καὶ ἥτις δὲν ἀντήλλαξε λέξιν μὲ κανένα. Τὸ ἄλυτον αὐτὸ αἴνιγμα μὲ εἶχε κάμει τρελλόν. Ἔπρεπε νὰ ἴδω, νὰ γνωρίσω τὴν μυστηριώδη ὕπαρξιν. Τῆς ἔγραψα ἅπαξ, δίς, πολλάκις. Αἱ ἐπιστολαί μου ἔμειναν ἄνευ ἀπαντήσεως. Ἐζήτουν οὔτε πολύ, οὔτε ὀλίγον τὴν τιμὴν νὰ μὲ δεχθῇ, νὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας της τὴν καρδίαν μου, τὸν τίτλον, μου, τὸν πλοῦτόν μου καὶ τὸ ὄνομά μου. Ἐπὶ τέλους ἡ ἐπιμονή μου κατίσχυσεν. Ἡ μυστηριώδης ἄγνωστος μοὶ ὥρισεν ἡμέραν καὶ ὥραν ὑποδοχῆς. Ἤμην ὡς τρελλὸς ἀπὸ ἀνυπομονησίαν καὶ ἀπὸ χαράν Νομίζω ὅτι θὰ ἔδιδα τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου, ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ συντομεύσω τὰς ὥρας, αἱ ὁποῖαι μὲ ἐχώριζον ἀπὸ τὴν τόσον ἐναγωνίως ὁρισθεῖσαν συνέντευξιν. Τέλος ἡ κιγκλιδωτὴ εἴσοδος τῆς ἐπαύλεως ἤνοιξε μὲ βραχνὸ τριγμὸν καὶ ἡ θύρα, ἡ πλησιουμένη ἀπὸ κηπματίδας, μὲ ἀφῆκεν ἐλεύθερον πρὸ τῆς ἀγνώστου. Ἤμην ἐνώπιόν της δειλός, τρέμων, ὡσεὶ εἶχον διαπράξει ἔγκλημα. Δὲν μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἀλλ' ὑπήγειρε τὰ τρίχαπτα καὶ τὰ βέλα, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπταν τὸ πρόσωπόν της. Ἡ ζωὴ ἔχει τρομακτικὰς ἐκπλήξεις. Ἡ θέα τοῦ προσώπου τῆς ἀγνώστου μὲ ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσω περίτρομος, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ἀρθρώσω λέξιν. Ἦτο ἀπαίσιον ὅ,τι ἔβλεπα. Μορφή, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνάμην νὰ ὀνομάσω ἀνθρωπίνην, τόσον τὸ δέρμα ἦτο κατεστραμμένον, τὰ βλέφαρα καὶ φρύδια μαδημένα, τὸ μάτια πρησμένα, τὸ στόμα παραμορφωμένον, εὑρίσκετο ἐνώπιόν μου. Δὲν ἐχαιρέτισα, δὲν ὡμίλησα. Τὸ θέαμα αὐτὸ εἶχε παραλύσει τὰς δυνάμεις μου, μὲ εἶχεν ἐκμηδενίσει. Αἴφνης, ὡσεὶ συνελθὼν καὶ ἀνακτήσας τὸ λογικόν μου ἐρρίφθην ἔξω, μακρὰν τῆς οἰκίας αὐτῆς, μακρὰν τῆς ἀποκρουστικῆς τερατωδίας, ἣν εἶχον ἀγαπήσει, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω.

* *
*

Τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ ἔρριψεν ὡς τὴν σκιὰν πένθους εἰς τὴν ζωήν μου. Ἔκτοτε ἀπέφευγα μετὰ φρίκης τὸν ἐξώστην μὲ τὰ τριανταφυλλιὰ παραπετάσματα. Ἡ ἀπογοήτευσις αὐτὴ εἶχε δηλητηριάσει πᾶσαν τῆς ζωῆς μου χαράν. Βραδύτερον τὸ ᾆσμα ἐκεῖνο τὸ γοητευτικόν, ἡ μαγεία ἐκείνη τῆς φωνῆς μοῦ ἔλλειψεν. Ἡ νοσταλγία τοῦ ἀπολεσθέντος ἔρωτος ἦτο ἰσχυροτέρα τῆς ἀποστροφῆς, ἣν ἡ ἀπαισία ἀσχημία μοῦ εἶχεν ἐμπνεύσει. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι πόσον ὑπῆρξα σκληρὸς διὰ τὴν δυστυχῆ, ἥτις ἀνέμενεν ἴσως ἀπὸ ἐμὲ παρηγορίαν τινά. Οἴκτος, λύπη καὶ μεταμέλεια εἶχον ἐξ ἴσου κυριεύσει τὴν ψυχήν μου. Τέλος ἐσπέραν τινὰ διηυθύνθην πρὸς τὴν ἔπαυλιν τὴν σηνήθη τῆς ἐμφανίσεώς της ὥραν. Τὸ ὡραῖον εἰς γραμμὰς καὶ εὔκαμπτον καὶ ἐλαστικὸν σῶμα ἐπεφάνη ἐκ νέου καὶ διέκρινα ὅτι ἐφρικίασεν, εὐθὺς ὡς μὲ ἀνεγνώρισεν. Ἐπροχώρησα ὑπὸ τὸν ἐξώστην· τὰ τρίχαπτα καὶ αἱ καλύπτραι ὑπηγέρθησαν, ἀλλ' ὦ ἔκπληξις! ὡσεὶ ἀποσπασθὲν αὐτῶν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο τὸ τερατῶδες καὶ τὸ ἀπαίσιον, ἡ παραμορφωμένη ἐκείνη προσωπίς, πρὸ τῆς ὁποίας εἶχον τραπῆ εἰς φυγήν, καὶ ἡ ὁποία ἤδη εἰς τεμάχια ἀμόρφου γύψου, ὡς λείψανον κακοῦ ὀνείρου, ἦτο ἐσκορπισμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τότε εἰς τὴν σεληνοφεγγῆ νύκτα εἶδον τὸ ἁρμονικὸν καὶ περικαλλὲς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶχε κρυφθῆ ὑπὸ τὴν ἀπκισίαν προσωπίδα. Δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατήσω τὴν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ τὴν χαράν μου ἐνταυτῷ. Ἡ ρομαντική, ἡ τρελλὴ καρδιά μου, ἡ ἐπιζητοῦσα συγκινήσεις καὶ πίπτουσα εἰς παγίδας ἐγέμισε καὶ πάλιν ἀπὸ ἀγάπην διὰ τὴν ἄγνωστον. Καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου ἤρχισα νὰ κραυγάζω καὶ νὰ ζητῶ συγγνώμην καὶ νὰ ἱκετεύω νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ εἴσοδος εἰς τὴν μυστηριώδη ἔπαυλιν. Ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί της ἐξέπεμψαν ἀστραπὰς ὀργῆς, τὰ χείλη της ἔτρεμαν ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ αἱ πρῶται καὶ τελευταῖαι λέξεις της ἔφθασαν μέχρις ἐμοῦ ἀνηλεεῖς καὶ ἀμετάκλητοι: «*Θὰ ἤθελα, φίλε μου, νὰ μὲ ἠγάπας, ὄχι διὰ τὸ κάλλος μου, τὸ ὁποῖον πολὺ ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τὸ κάλλος ἄλλων γυναικῶν, ἀλλὰ δι' ὅ,τι κρύπτῃ ἡ ψυχή μου ἀπείρως μέγα καὶ εὐγενὲς καὶ στοργικόν. Ἐφοβήθης τὸ προσωπεῖον καὶ δὲν ἠθέλησες κἂν νὰ μάθῃς τί κρύπτεται ὄπισθεν αὐτοῦ. Ὁμοιάζεις λοιπὸν μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἄνδρας, τοὺς ὁποίους τόσον φοβοῦμαι, διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον κάμνουν εἰς τὸ φῦλόν μας. Ὕγιαινε.*»

Εἰς μάτην ἐπανῆλθα ὑπὸ τὸν ἐξώστην μὲ τὰ τριανταφυλλιὰ παραπετάσματα. Παγερὰ μόνωσις καὶ ἐρημία κατέκλυσε τὴν ψυχήν μου. Ἡ οἰκία ἦτο κατάκλειστος. Ἀπὸ τῆς πρωΐας ἡ μυστηριώδης ἄγνωστος εἶχεν ἀναχωρήσει.

Κατὰ τὸν Jules Bois

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

ΚΑΤΑΝΗ

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προσπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ξένου, εὐθὺς ὡς ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν Κατάνην εἶναι ὅτι ἐὰν ἤλλαξαν οἱ θεοί, οἱ κάτοικοι καὶ ἡ γλῶσσα καὶ τὸ ἔθνος τῶν πρώτων συνοικιστῶν, ἔμεινεν ὅμως ζωηρὸν τὸ αἴσθημα τῆς λατρείας πρὸς τὰς μούσας καὶ πρὸς τὸ καλὸν εἰς τοὺς νέους κατοίκους, εἰς τὴν νέαν φυλήν. Εὐθὺς ἐκεῖ εἰς

τὴν προκυμαίαν, ἡ ὁποία ἔχει ὅπως δήποτε ὅλας τὰς ἀνωμαλίας τὰς αἰσθητικὰς καὶ ὅλην τὴν ἀνιαρὰν κίνησιν τῶν ἐμπορικῶν λιμένων, εὐθὺς ἐκεῖ παρουσιάζει τὴν ὅασίν του τὴν θαλερὰν εἰς μικρὸς κῆπος, ὁ ὁποῖος φέρει τὸ ὄνομα ἑνὸς μουσολήπτου τέκνου τῆς Κατάνης, τοῦ μουσουργοῦ τῆς Σαπφοῦς καὶ τῆς Στέλλας τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Μερόπης καὶ τῆς βασιλίσσης τῆς Κύπρου, τοῦ συνθέτου Πουτσίνη. Ἡ villa Puccini εἶναι ἡ πρώτη ἔκπληξις, ἣν παρουσιάζει ἡ Κατάνη. Μικρὰ, ἀλλὰ εὔμορφη, κοκέττα, μὲ καλλιτεχνικὰ ἄνδηρα καὶ μὲ τὴν προτομὴν τοῦ ἐνδόξου τῆς Κατάνης τέκνου, ὑψουμένην ἐπὶ κενοταφίου, τὸ ὁποῖον στολίζουν ὅλα τὰ σύμβολα τῆς τέχνης, διαθέτει ἀμέσως εὐχάριστα τὸν ἐπισκέπτην. Νομίζετε ὅτι αἱ μοῦσαι κατέρχονται ἕως τὸν λιμένα διὰ νὰ σᾶς εἴπουν τὸ *καλῶς ἤλθετε*, καὶ ὅτι οἱ ἁρμονικοὶ ἦχοι τῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα βλέπετε νὰ διασταυρόνωνται ὑπὸ τὴν προτομὴν τοῦ καλλιτέχνου, ἀπηχοῦν ἀκόμη τὰς ἁρμονίας καὶ μελῳδίας τῶν ὡραίων του συνθέσεων.

Ἀπὸ τῆς ἐκπλήξεως αὐτῆς μεταβαίνετε ἀμέσως εἰς ἄλλην μικρὰν καὶ καθαροστρωμένην πλατεῖαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεσθε, εὐθὺς ὡς ἀπομακρυνθῆτε ὀλίγα βήματα τῆς villa Puccini· περιβάλλεται ἀπὸ δύο θαυμασίας οἰκοδομάς, μεγάλας ὡραίας καὶ πολυτελεῖς, εἰς τὸ κάλλος καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἐπιβλητικότητα τῶν ὁποίων ἡ γλυπτικὴ καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἀμιλλῶνται. Καὶ τὰ μέγαρα αὐτὰ πρὸ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν ὁποίων ὠχριοῦν ἐδῶ καὶ αὐτὰ τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα, τὰ μέγαρα αὐτὰ μαρτυροῦν ἀκόμη ὅτι οἱ σύγχρονοι Κατανέζοι ἀγαποῦν καὶ τιμοῦν τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας, ὅσον καὶ οἱ ἀρχαῖοι· ὅτι δὲν ἐλησμόνησαν τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ὀφείλει ἡ Σικελία εἰς τὸν Ἀρχιμήδη της καὶ τὴν χορείαν τὴν λοιπὴν τῶν σοφῶν της, καὶ ὅτι φιλοδοξοῦν νὰ ἴδουν τὰ εἰς τοιαῦτα σχολεῖα καὶ Πανεπιστήμια ἐκπαιδευόμενα παιδιά των ἀντάξια τῶν μεγάλων μυστῶν τῆς ἐπιστήμης τῆς ἀρχαιότητος.

Ἀλλὰ διὰ τὸν προτιθέμενον νὰ μείνῃ ὥρας μόνον εἰς τὴν Κατάνην, δὲν μένει βέβαια καιρός, οὔτε τὸ Γυμνάσιον νὰ ἐπισκεφθῇ, οὔτε τὸ Πανεπιστήμιον. Μὲ τὴν ζέστην ἄλλως τὴν ἀσφυκτικήν, ἡ ὁποία καίει καὶ φλέγει τὰ πάντα ἐδῶ, τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον σκέπτεταί τις, εἶναι νὰ δροσίσῃ ὀλίγον τὸν λάρυγγά του μὲ τὰ φημισμένα παγωτὰ τῆς Κατάνης, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν παράδοξον ἀντίθεσιν μὲ τὸ κλῖμά της τὸ τόσον θερμόν. Ἀπὸ ἄλλο προγενέστερον ταξείδι ἐνθυμούμην τὸ καφενεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν εἰδικότητα τῶν παγωτῶν καὶ ἀμέσως ὡδήγησα τὴν συνταξειδιώτιδά μου, συμπαθῆ κόρην ἐκ Σύρου, ἐκεῖ Τὰ παγωτά, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔφεραν, ἦσαν ἀντάξια τῆς φήμης των. Ἠμποροῦσε δὲ ἀξιόλογα ἐν μόνον ἐξ αὐτῶν νὰ ὑποδιαιρεθῇ εἰς τέσσαρα ἀπὸ τὰ νερουλιασμένα τῶν Ἀθηνῶν παγωτά. Ἀλλὰ τί γεῦσις καὶ τί ἀντοχὴ εἰς τὴν ζέστην καὶ τί σκληρότης καὶ τί ἀπόλαυσις δροσιᾶς, ποῦ δὲν λυόνει καὶ δὲν τήκεται καὶ δὲν ἀλλοιοῦται. Καὶ πῶς ἐφεῦρον οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, οἱ περιβαλλόμενοι ἀπὸ φλόγας ἡφαιστείων καὶ καιόμενοι ἀπὸ τὰ πύρινα τοῦ ἡλίου βέλη, νὰ διατηροῦν τὸν πάγον καὶ νὰ κατασκευάζουν τὰ θαυμασιώτερα τοῦ κόσμου παγωτά.

Ἀπὸ τὸ καφενεῖον ἐκεῖνο γίνεται ἡ παρέλασις τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον σκορπίζεται εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον τρέχει καὶ ἐργάζεται καὶ παλαίει τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως· καὶ τοῦ πλήθους τῶν μικρῶν, τὰ ὁποῖα μιμοῦνται τοὺς μεγάλους μὲ τὴς πόζες των καὶ τοὺς στολισμούς των καὶ τὴν σοβαρότητά των· καὶ τῶν μαγκῶν, οἱ ὁποῖοι διασκεδάζουν καὶ ἀπολαμβάνουν εὐχαρίστως ὅλην τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς.

Καὶ ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν παρέλασιν ἐν ἐξάγεται συμπέρασμα, ὅτι ἡ φυλή μας ἔμεινεν ἐδῶ, ὡς καὶ εἰς τὴν Κρήτην, ὡς καὶ εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα ἀμιγὴς καὶ ἁγνή, μεθ' ὅλους τοὺς κατακτητὰς καὶ μεθ' ὅλα τὰ ἑτερογενῆ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς ἐπέδραμον καὶ ἐκυριάρχησαν καὶ ὑπεδούλωσαν τὴν μεγάλην Ἑλλάδα. Καὶ ὅσον τοὺς βλέπομεν νὰ περνοῦν, μὲ τὰς κανονικάς των κατατομὰς καὶ τὰ 'μάτια τὰ μαῦρα καὶ τὰ ἔξυπνα καὶ τὴν μύτην τὴν ὀξεῖαν καὶ ὀγ, τὴν σιμὴν καὶ τὴν πρὸς τὰ ἄνω ἀνεστραμμένην τῶν βορείων λαῶν, ἐνθυμούμεθα πάντοτε τὸν σοφὸν ἐν Νεαπόλει φίλον μας ἰατρὸν κ. Τυπάλδον ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ὄχι μόνον ὅλοι οἱ Ἰταλοὶ κατάγονται ἀπὸ Ἕλληνας, ἀλλ' ὅτι καὶ ἡ γλῶσσά των ἀκόμη παρήχθη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν.

Οἱ ἄνδρες κατὰ κανόνα εὐμορφότεροι καὶ παραστατικώτεροι ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Αἱ γυναῖκες συμπαθεῖς, σεμναί, εὐπρεπεῖς καὶ καλαίσθητοι. Αἱ τοῦ λαοῦ μὲ ἄσπρα ἢ χρωματιστὰ σάλια, μετάξινα, διαγωνίως διπλωμένα, ἀπαράλλακτα ὡς αἱ νησιώτισσαί μας, αἰσθάνονται ἀκόμη τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξέρχωνται σκεπασμέναι καὶ ὄχι ὅπως αἱ βορειότεραι ἀδελφαί των, αἱ ἀπηλλαγμέναι ἀπὸ κάθε κάλυμμα. Ἡ γλῶσσά των, ἢ μᾶλλον ἡ Σικελιανὴ διάλεκτος, εἶναι ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλῶσσα παρεφθαρμένη καὶ ἀνάμικτος μὲ τὴν λατινικήν, τὴν γλῶσσαν τῶν πρώτων κατακτητῶν Ρωμαίων καὶ μὲ τὴν Ἰταλικήν.

Καὶ προχωροῦμεν πρὸς τὰ ἄνω ὅπου ὁ δρόμος εὐρύνεται καὶ ὅπου ἀπαντῶμεν δευτέραν πλατεῖαν μικρὰν καὶ αὐτὴν ἀλλὰ στολισμένην μὲ ἓν γιγάντειον μνημεῖον, μὲ ἓν σύμπλεγμα πλούσιον εἰς μορφὰς καὶ εἰς παραστάσεις καὶ ἐπιβλητικὸν διὰ τὸ κάλλος του τὸ ἀρχιτεκτονικὸν καὶ διὰ τὴν τέχνην του καὶ διὰ τὸ πρόσωπον εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἱδρύθη. Καὶ ἐδῶ ἡ τέχνη τοῦ Ἀπόλλωνος βασιλεύει καὶ ἐδῶ αἱ μοῦσαι περιίπτανται καὶ ἐδῶ ἁρμονίαι καὶ μελῳδίαι ἐξηγοῦν καὶ ἑρμηνεύουν τὴν ἱστορίαν τοῦ μεγαλοπρεποῦς μνημείου. Ἐπὶ τετραγώνου μεγάλης μαρμαρίνης βάσεως ὑψοῦνται δύο γυναικεῖα καὶ δύο ἀνδρικὰ ἀγάλματα μεγέθους ὑπερβαίνοντος τὸ φυσικόν. Καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ νομίζει κανεὶς ὅτι ἐστήθησαν ἐκεῖ διὰ νὰ παραστήσουν τὴν διαφοράν, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ μιᾶς ἀπείρου καὶ ἀθῴκς χωρικῆς καὶ μιᾶς ὡραίας γυναικείας θεότητος, μεταξὺ ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ ὄχλου καὶ ἑνὸς εὐγενοῦς ἱππότου. Ἀλλ' ὅταν μελετήσῃ τις τοὺς στίχους, οἱ ὁποῖοι σημειοῦνται ὑπὸ τὰ ὡραῖα αὐτὰ μάρμαρα καὶ ὅταν παρατηρήσῃ τὰ διάφορα σύμβολα τῶν μουσῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐδῶ διασταυροῦνται εἰς ὡραῖα συμπλέγματα, τότε ἐννοεῖ, ὅτι τὰ ἀγάλματα ἐκεῖνα συμβολίζουν τὰς ἡρωΐδας καὶ τοὺς ἥρωας τῶν θαυμασιωτέρων μελοδραμάτων τοῦ Bellini, τοῦ περιφανοῦς μουσουργοῦ τῆς Ἰταλίας, καὶ ἴσως τοῦ ἐξοχωτέρου ὅλων τῶν Ἰταλῶν διδασκάλων τῆς τέχνης Εἶναι ἡ χωρικὴ ἡ εὔμορφη καὶ ἡ φο-

βισμένη μὲ τὸ φκναράκι της, ἡ *σ γάμπου.λά* του καὶ ἡ ψυχρᾶς καλλονῆς ἱέρεια, μὲ τὸν λευκὸν πέπλον της καὶ τὰ σάνδαλα καὶ τὴν ὑπερήφανον στάσιν της, ἡ Νόρμα, ἡ ἀκοίμητος φύλαξ τοῦ ἱεροῦ πυρός, ἡ Νόρμα μὲ ἓν δίστιχον καὶ δύο γραμμὰς μουσικῆς, αἱ ὁποῖαι ἐνθυμίζουν τὴν θκιμασιωτέραν ἴσως ἐλεγείδα τῆς Ἰταλικῆς συνθέσεως.

Καὶ τὰ ἀνδρικὰ ἐπίσης ἀγάλματα, τὸ ἓν τοῦ θαλασσινοῦ συμβολίζει τὸν Κορσάρον καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἱππότου, τὸν ἥρωα τῶν Πουριτανῶν. Ὁ καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος συνέλαβε καὶ ἐξετέλεσε τὸ σύμ-λεγμα τοῦτο, ἦτον ἀντάξιος τοῦ Bellini. Κατανέζος καὶ αὐτός, ὁ πολὺς Monteverde, γερουσιαστὴς σήμερον, ὀφείλων τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ θέσιν του εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν δόξαν του. Τὴν προτομήν, τὸ ἄγαλμα τοῦ Bellini, ἐκρυψε σχεδὸν ὑπὸ τὰς πτρκστάσεις τῆς μεγαλοφυΐας του. Αὐτὴν τὴν μεγαλοφυΐαν, αὐτὸ τὸ μουσικὸν πνεῦμα, ἐσωματοποίησεν ἐκεῖ καὶ ζωντανὸν τὸ ὕψωσεν ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου τῆς τιμῆς, διὰ νὰ μεγαλοφωνῇ τὴν δόξαν καὶ νὰ κηρύττῃ τὴν ἀθανασίαν τοῦ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου ἀκμάσαντος καὶ νεωτάτου ἀποθανόντος μεγάλου τῆς μελῳδίας ἱδρυτοῦ καὶ ἐνδόξου τῆς Κατάνης τέκνου.

Ἀφήνομεν τὴν πλατεῖαν Bellini καὶ προχωροῦμεν πρὸς τὴν κεντρικὴν ἀρτηρίαν, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ χωρὶς καμμίαν ὑπερβολὴν μὲ μίαν ἀπὸ τὰς ὡρκιοτέρας Λεωφόρους τῶν Παρισίων. Ὡραῖαι καὶ πλούσιαι οἰκοδομαὶ καὶ δρόμοι καθαροὶ καὶ στρωμένοι ἀπὸ λάβκν καὶ ἐμπορικὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ τις εἰς Κατάνην, εἰς τὰ ὁποῖα τόσα ἐκτίθενται πολυτελῆ καὶ πάμφθηνα πράγματα καὶ ἐργαστήρια πλαστικῆς, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ κόκκινον χῶμα πλάττεται εἰς ἀληθῆ καλλιτεχνήματα, κατὰ πολὺ ὑπέρτερα τῶν φημισμένων τῆς Νεαπόλεως, καὶ σύνολον ἐν μιᾷ λέξει τόσον ὡραῖον καὶ τόσον ἁρμονικόν, ὥστε νὰ ἀρχίζῃ τις νὰ ἀγαπᾷ τὴν πόλιν καὶ νὰ λυπῆται, διότι τόσον ὀλίγον μόνον θὰ μείνῃ εἰς αὐτήν. Ὡς συμπλήρωμα ὅλης αὐτῆς τῆς ὡραίας ἐντυπώσεως ἔρχεται μετὰ τὸ τέλος τῆς μεγάλης ἀρτηρίας ἡ villa Bellini, ὡραῖος καὶ πλούσιος κῆπος, μὲ δενδροστοιχίας, ὑπὸ τὰς ὁποίας κυκλοφοροῦν ἀνέτως αἱ ἄμαξαι τῶν περιπατητῶν, καὶ αἱ ὁποῖαι ἀνέρχονται σχηματίζουσαι πάντοτε συμμετρικοὺς κύκλους μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, τοῦ στολισμένου μὲ ἄνδηρα καὶ καλλιτεχνικὰ ἀπὸ ἄνθη συμπλέγματα, συμβολοποιοῦντα ἐδῶ μὲν οἰκόσημα καὶ στέμματα τῆς Κατάνης καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ ἐκεῖ λίρας καὶ μουσικὰ ὄργανα. Ὁ κῆπος αὐτὸς φωτίζεται τὴν νύκτα μὲ ἠλεκτρικὰ φῶτα καὶ ἔχει καφενεῖα καὶ ζαχαροπλαστεῖα, καὶ ὀρχήστραν καὶ πλῆθος περιπατητῶν ἐκ τῶν δύο φύλων καὶ παγωτά, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἠμποῤῥῇ νὰ λησμονήσῃ, ὅστις διὰ μίαν καὶ μόνην τὰ ἐδοκίμασε φοράν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ ἄλλοτε καὶ τώρα καθαρῶς Ἰταλικὴ Κατάνη, μὲ ἐρείπια ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ μὲ παραδόσεις καὶ μυθολογίαν καὶ παρελθὸν Ἑλληνικόν, ἀλλὰ μὲ παρὸν καὶ μὲ μέλλον πολιτισμοῦ καὶ προόδου καὶ μεγαλείου ἰταλικοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ φκιὰ πόλις, ὡς ἠδύνατό τις νὰ τὴν ὀνομάσῃ, διότι καὶ οἱ δρόμοι της καὶ αἱ οἰκίαι της καὶ τὰ ἀγάλματά της καὶ ἡ προκυμαία της καὶ τὰ προάστειά της καὶ τὰ βουνά της τὸ φαιὸν τῆς λάβας χρῶμα ἔχουν, ὡσεὶ ἡ Αἴτνα μόνον ὑπὲρ τὸν ὅρον νὰ φέρῃ ἡ πόλις τὰ σήματα καὶ σύμβολά της τῇ ἐπέτρεψε νὰ ὑτάρχῃ μέχρι σήμερον.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

Β'.

Ἄκουστε τὸ θλιβερὸ καὶ ἀδιάκοπο παράπονο τοῦ δύστυχου πληγωμένου σκύλλου, ποῦ ἤτανε ξαπλωμένος μέσα στὰ χόρτα. Πλησίασε καὶ εἶδε τὸ δυστυχισμένο ζῷο ποῦ ἤτανε ἑτοιμοθάνατο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε πῶς ἄλλοι τοῦ πληρώσανε τὸ κακὸ ποῦ τοῦ εἶχε κάνει. Μὰ ἐπειδὴ ἡ πολύπαθη ψυχή του εἶχε πολλὰ ὑποφέρει στὴς τόσες περιπλάνησες τῆς ζωῆς του, ἄφησε τὴν κακὴ αὐτὴ σκέψι καὶ πλησίασε τὸν σκύλλο.

Τὸ ζῷο δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ ὡς τὸ ποτάμι. Ὁ ἄνθρωπος ἅμα εἶδε τὴς πληγές του, γέμισε τὸ παλῃὸ χωρὶς σχῆμα καπέλο του μὲ δροσερὸ νερό, καὶ σιγὰ σιγά, μὲ προσοχὴ καὶ μὲ στοργὴ ἔπλυνε μία μία ὅλες τὴς καταιματωμένες πληγές του.

Μιλοῦσε ἐνῷ ἐργάζονταν: «Δύστυχε γέρο μου, — ἔλεγε — μοῦ ἔκανες πολλὰ κακὰ ἀπόψε, δὲν μ' ἄρησες νὰ κοιμηθῶ στὴ τόση μαλακιὰ χλόη καὶ μοῦ δάγκασες καὶ τὸ ἀριστερὸ πόδι μου, μὰ τώρα εἶσαι πολὺ περισσότερο δυστυχὴς ἀπὸ μένα καὶ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κάνῃ κἀνεὶς κακὸ στὸν ὅμοιό του στὴν δυστυχία. Ποιὸς σ' ἔκανε σὲ τέτοιο χάλι; Ἴσως τίποτε ἄλλοι σὰν καὶ μένα ποῦ τοὺς ἔκαμες τὰ ἴδια. Βλέπεις, γέρο μου, πῶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ποῦ τόσα ἔχει κἀνεὶς νὰ ὑποφέρῃ γιὰ νὰ ζήσῃ, δὲν πρέπει νὰ κάνῃ τὸ κακό...»

Καὶ ὁ μονόλογός του ξακολουθοῦσε καὶ ὁ σκύλλος ποῦ εἶχε ἀνακουφισθῆ δὲν βογγοῦσε πλέον, ἔγλυφε τὰ χέρια τοῦ σωτῆρα του καὶ ἐν τούτοις τὰ γλυκὰ μάτια του εἶχαν μιὰ μικρὴ ἀνησυχία, σὰν νὰ φοβότανε ποῦ τὸν περ ποιοῦνταν ἐκεῖνος ποῦ εἶχε διώξει· δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ ἔκανε μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ἔπειτα ὁ ἄνθρωπος ἅμα ἤκουσε πατήματα στὸν κοντινὸ δρόμο, τοῦ ἔδωκε ἕνα φίλημα στὸ κεφάλι καὶ ἔφυγε βιαστικά, φοβούμενος μήπως τὸν κατηγορήσουνε πῶς πλήγωσε τὸ ζῷον ποῦ ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ καὶ τὸ ὁποῖο τὸν ἐκύτταζε νὰ φεύγῃ μὲ μεγάλην λύπη.

III

Οἱ κύριοί του, ποῦ τὸν ζητούσανε σ' ὅλο τὸ δάσος ἔφταναν τέλος κοντά του. Εἴχανε, τὸ πρωΐ ποῦ ξύπνησαν, ἕνα εἶδος τύψεως ποῦ ἄφηκαν τὸν σκύλλο τους νὰ μάχεται ὁλομόναχος ὅλη τὴν νύχτα χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσουνε, ἐφοβοῦντο γιὰ τὸ στάρι τους καὶ ἀπορούσανε μὲ τὴν πεποίθησί τους.

Ἀφοῦ δὲν εἴδανε τὸ ζῷο, ἄρχισαν νὰ γυρίζουνε παντοῦ ζητοῦντες τὸν ὑπερασπιστή τους. Καὶ ὅταν τὸν κύρανε καταπληγωμένο καὶ ἑτοιμοθάνατο, σκύψανε ἐπάνου του, ἐξετάσανε τὴς πληγές του καὶ ἀρχίσανε νὰ συνομιλοῦνε. Ὁ σκύλλος μόλις τοὺς εἶδε, ὅσο καὶ ἂν ἤτανε ἀδύνατος, ἄρχισε νὰ κουνάῃ σιγὰ-σιγὰ τὴν οὐρά του καὶ σιγὰ σιγὰ νὰ φωνάζῃ ἀπὸ χαρὰ καὶ τὰ μάτια του λάμψανε ἀπὸ ἐλπίδα. Τώρα ποῦ οἱ κύριοί του ἤτανε ἐκεῖ βέβαια θὰ τὸν σώζανε.

Μὰ οἱ χωρικοὶ σηκώσανε τὸ κεφάλι πολὺ λυπημένοι. Ὁ σκύλλος τους ἤτανε πολὺ πληγωμένος γιὰ νὰ μπορέσουνε νὰ τὸν γιατρέψουνε πλειά. Ἔπειτα ἡ κατάστασί του ἀπαιτοῦσε πολλὲς φροντίδες καὶ ἡ τέχνη τοῦ κτηνιάτρου ἤτανε ἀμφίβολη καὶ πολὺ ἀκριβή. Μολαταῦτα τὸ ζῷο ὑπέφερε καὶ ἀγ

καὶ δὲν μποροῦσανε νὰ τὸ ξαναφέρουνε στὴ ζωή, μποροῦσανε τουλάχιστον νὰ μὴ τὸ ἀφήσουνε νὰ ὑποφέρῃ, καὶ νὰ τοῦ δώσουνε τὸν θάνατο ποῦ ἐκεῖ δὲν εἶνει πλειὰ οὔτε λύπες, οὔτε χαρές.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς χωριάτες ἔφυγε ἀνάμεσα στὸ δάσος καὶ ξαναγύρισε μὲ ἕνα τουφέκι στὰ χέρια, τὸ ὁποῖο γέμισε μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία.

Ὁ σκύλλος κύτταξε τοὺς κυρίους του μὲ τὰ παρακλητικὰ μάτια του ποῦ ζητούσανε τὴ ζωή, καὶ ὁ ζεστὸς ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ τὸν χάδευε ἤσυχα-ἤσυχα, τὸν ζέσταινε καὶ τὸν φώτιζε. Ἡ φύσι ὅλη ξαναζοῦσε γύρω του, καὶ κοντὰ στὴν ψυχὴ τοῦ σκοτεινοῦ δάσους τὸ ὁποῖο ἀνατρίχιαζε ἀπὸ τὸν πρωϊνὸ ἀγέρα πήγαινε καὶ ἡ καταλυπημένη ψυχή του.

Χωρὶς νὰ ταραχθῇ, ὁ κύριός του τὸν ἀποτελείωσε μὲ μιὰ σφαῖρα, καὶ ὁ σκύλος κύτταξε γιὰ τελευταία φορὰ τὸν κύριόν του καὶ τὸ δάσος, καὶ τὸ διπλὸ αὐτὸ βλέμμα εἶχε τὴν πειὸ μεγάλη λύπη, γιατὶ τὸ ζῷο πέθαινε καταλυπημένο χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὸ μυστήριο τῶν πραγμάτων.

Καὶ μὲ τὴν χρυσὴν αὐγὴ πέθανε, ἐνῷ μαζὺ πέθαινε μέσα στὸ σκοτεινὸ μυαλό του καὶ ἡ πίστη του, καὶ ἡ ψυχή του ζητόντας στὰ χαμένα νὰ καταλάβῃ, γιατὶ 'κεῖνος ποῦ ἔβλαψε τὸν βοηθοῦσε καὶ 'κείνους ποῦ ὑπερασπίστηκε τὸν σκότωναν. Καὶ παρωμοίαζε εἰς μιὰ τελευταία ἀγωνία τὴ λύπη τοῦ ἀνωφέλου καθήκοντός του καὶ τῆς παραγνωρισμένης ἀφοσιώσεώς του.

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν — Εἰρήνη Νικολαΐδου

Ο ΓΑΜΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΣΙΝΑΙΣ

Οὐδὲν συνταράττει τὴν καρδίαν εἰς τὰ μύχια αὐτῆς καὶ ἀναπτύσσει ἐν αὐτῇ τὰ παραδοξότατα καὶ τὰ μᾶλλον ἀπροσδόκητα τῶν αἰσθημάτων, οὐδὲν διανοίγει εἰς τὴν φαντασίαν εὐρὺ καὶ ἀπέραντον στάδιον, ὅσον τὸ ἄγνωστον καὶ μυστηριῶδες. Οἱ Σῖναι βεβαίως δύνανται νὰ ἀπεικονίσωσι πιστότερον παντὸς ἄλλου τὴν κατάστασιν καρδίας καὶ φαντασίας πλανωμένης ἀνὰ τὰς πολυδαιδάλους καὶ σκοτεινὰς τοῦ ἀγνώστου ἀτραπούς. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας γινώσκουν ὅτι εἶναι συνδεδεμένοι ὑπὸ τοῦ πνεύματος Ὑοῦ Λάου μετὰ μικρᾶς κόρης δι' ἐρυθρᾶς μεταξίνης κλωστῆς· Ἡ κόρη αὕτη ἔσται ἡ μέλλουσα σύζυγός των, ἐξ ἧς θὰ ἀποκτήσωσι κληρονόμους. Αὕτη ἡμέραν τινὰ θὰ διαδεχθῇ τὴν μητέρα ἐν τῷ οἴκῳ. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ὁμιλοῦσι συνεχῶς περὶ τῆς μελλονύμφου τοῦ υἱοῦ των, ὃν ἐμνήστευσαν διετῆ ἢ τριετῆ, περὶ τῶν προόδων καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς, περὶ τῆς καλλονῆς της, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς προγεγραμμένος ἀρκεῖται νὰ πλάττῃ διὰ τῆς φαντασίας ἰδανικόν τι πρόσωπον, πρὸς ὃ περιστρέφονται πᾶσαι αἱ νεανικαὶ σκέψεις του, ὑπὲρ οὗ ἡ νεαρὰ καρδία του πάλλει τοὺς ἰσχυροὺς καὶ εὐγενεστάτους αὐτῆς παλμούς· Διότι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ αὐτὴ παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς ὡς καὶ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις. Ὁ ἔρως, ὁ δεσπότης οὗτος καὶ κυρίαρχος τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἐξασκεῖ μετ' ἴσης δυνάμεως τὸ τυραννικὸν κράτος του ὑπὸ τὸν βόρειον πόλον ὡς καὶ ὑπὸ τὰς θερμὰς τῶν τροπικῶν μοίρας. Ὁ μικρὸς Κινέζος πρὶν ἢ ἀποκτήσῃ γυναικωνίτην, ὑποβάλλεται βεβαίως καὶ αὐτὸς εἰς τὰς βασάνους τοῦ ἔρωτος, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης καὶ λατρείας του εἶναι πρόσωπον ἄγνωστον, ὅπερ μόνον μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου θὰ εὐτυχήσῃ νὰ ἴδῃ.

Τοῦτο δὲν συμβαίνει διὰ τὴν μνηστήν, ἥτις καίτοι σπανίως ἐξέρχεται καὶ πάντοτε ἐντὸς κεκλεισμένου φορείου, κατορθοῖ οὐχ ἧττον ἡ πονηρὰ νὰ ἴδῃ τὸν μέλλοντα κύριον τῆς καρδίας καὶ τῆς τύχης της.

Κατάλληλος πρὸς γάμον ἡλικία εἶναι διὰ μὲν τὸν ἄνδρα ἡ τριακονταετὴς ἡλικία, διὰ δὲ τὴν γυναῖκα ἡ εἰκοσαετής. Ὁ Κομφούκιος, ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀπήντησεν. Ὁ νέος εἶναι ἀνὴρ τέλειος κατὰ τὴν εἰκοσαετῆ ἡλικίαν. Ἡ γυνὴ δεκαπενταέτις χειρίζεται θαυμασίως τὴν βελόνην, ὥστε δύνανται νὰ νυμφευθῶσιν ἀπὸ τῆς ἡλικίας ταύτης». Μετεχειρίζοντο δὲ πρὸς σύναψιν τῶν γάμων προξενητάς, οἵτινες ἐθεωροῦντο σεβαστοὶ καὶ ἠμείβοντο διὰ τὸ ἔργον τοῦτο.

Αἱ μνηστεῖαι τελοῦνται κατόπιν προηγουμένης μελέτης ἐπὶ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ ὀνόματος ἀμφοτέρων τῶν μνηστήρων καὶ ἐξετάσεως τῶν ὡροσκοπίων αὐτῶν περὶ τῆς συμφωνίας τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν διαθέσεων καὶ αἰσθημάτων αὐτῶν. Ἐὰν τὰ ὡροσκόπια συμβιβάζωνται, τότε προβαίνουσιν εἰς ἐκτενῆ καὶ λεπτομερῆ ἔκθεσιν τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας ἀμφοτέρων τῶν μελλονύμφων. Τὸ ἔθιμον τοῦτο τιμᾷ βεβαίως τοὺς Σίνας νομοθέτας, οἵτινες προλαμβάνουσι τόσα κακά, ἅτινα ἐλευθέρως λυμαίνονται τὸν εὐρωπαϊκὸν πεπολιτισμένον λαόν. Δυστυχία εἰς τὸν ἄνδρα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, οἵτινες, πάσχοντες ὑπὸ χρονίων μεταδοτικῶν ἢ κληρονομικῶν παθήσεων, ἀποκρύπτουσι τοῦτο. Τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου ἢ εὐθὺς ὡς ἡ ἀπάτη ἀνακαλυφθῇ οὐ μόνον διαζεύγνυνται, ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς, ὡς συντελέσαντες εἰς τὴν ἀπάτην, καταδικάζονται εἰς πληρωμὴν προστίμου καὶ εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν ραβδισμῶν.

Πόσαι δυστυχεῖς καχεκτικαὶ ὑπάρξεις, πόσα θύματα τοῦ ἐγωϊσμοῦ τούτου τῶν γονέων δὲν ρίπτονται παρ' ἡμῖν τοῖς πεπολιτισμένοις εἰς τὴν ζωήν, φέροντα μεθ' ἑαυτῶν ἰσόβιον μαρτύριον ὀδύνης, πόνων καὶ ἀπαγοητεύσεως! Τίνι δὲ δικαιώματι ὁ καταστρέψας τὴν ὑγείαν αὐτοῦ ὡς ἐκ τῆς ἀπεγνωσμένης πρὸς τὰς καταχρήσεις ἐπιδόσεώς του ἢ ἡ ἀτυχήσασα νὰ προσβληθῇ ὑπὸ ἀνιάτου νόσου καταδικάζουσιν εἰς βίον ἀβίωτον τόσα ἀθῷα πλάσματα, ἅτινα οὐδεμίαν διὰ τὰς παθήσεις τῶν γονέων φέρουσιν εὐθύνην;

Πόσον οἱ Κινέζοι ἀναδεικνύονται χριστιανικώτεροι καὶ φιλανθρωπότεροι ἡμῶν ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου καὶ πόσον ἀξιομίμητον εἶναι τὸ εὐγενὲς αὐτῶν παράδειγμα! Λαός, μὴ παραβαίνων τὰς οὐσιωδεστάτας ταύτας διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος νομοθετικὰς διατάξεις, κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ πληθυσμὸν ὑγιᾶ, σφριγῶντα ἐκ πεντακοσίων ὅλων ἑκαττομμυρίων κατοίκων, διπλάσιον δηλαδὴ τοῦ πληθυσμοῦ ἁπάντων ὁμοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Μετὰ τὴν ἀκριβῆ τῆς ὑγείας ἐξέτασιν προβαίνουσιν εἰς τὰς συμφωνίας τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, ὅπερ ὁ μνηστὴρ προσφέρει ὡς ἀντάλλαγμα εἰς τὸν πατέρα τῆς νύμφης. Τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου προπληρώνεται πρὸς τὸν πατέρα κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς ἐπισήμου ὑποσχέσεως καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ κατα τὴν ἡμέραν τῶν γάμων.

Τὸ ποσόν, ὅπερ ὁ πατὴρ τῆς κόρης λαμβάνει παρὰ τοῦ γαμβροῦ, χρησιμοποιεῖ, ἐὰν εἶναι εὔπορος, εἰς ἀγορὰν γαμηλίων δώρων καὶ κοσμημάτων, ἅτινα προσφέρει πρὸς τὴν θυγατέρα του κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της. Ἐὰν εἶναι ἄπορος, τὸ ποσὸν τοῦτο διατίθεται εἰς ἱκανοποίησιν τῶν οἰκιακῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν.

Κατ' ἀρχαιότατον ἔθιμον, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐπισήμου τῆς μνηστείας γεγονότος καὶ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ὑφισταμένου τούτου συνδέσμου, οἱ γονεῖς τῶν μελλονύμφων ἔσχιζον ἀνὰ ἓν

τεμάχιον ἐκ τοῦ ἰδίου χιτῶνος καὶ ἀντήλλασσον αὐτό. Ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῆς δοθείσης ὑποσχέσεως, ὁ ἀπατηθεὶς ἐπαρουσίαζεν εἰς τὸ δικαστήριον τὸ τεμάχιον τοῦ χιτῶνος τοῦ μεθ' οὗ εἶχε συμβληθῇ, ὅστις καὶ ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ θέσεως κατεδικάζετο ἢ εἰς πληρωμὴν προστίμου ἢ εἰς ἑβδομήκοντα ραβδισμοὺς διὰ τῆς ῥάβδου «Μπαμποῦ».

Σήμερον μετὰ τὰς προκαταρκτικὰς συμφωνίας οἱ γονεῖς ἀνταλλάσσουσιν ἐπιστολάς, ὑπογεγραμμένας ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ ἑκάστης οἰκογενείας καὶ τῶν συγγενῶν. Τὰς ἐπιστολὰς ταύτας συνοδεύουσι τὰ παρὰ τοῦ μνηστῆρος ἀποστελλόμενα δῶρα, ἅτινα συνίστανται ἀναλόγως τῆς θέσεως ἑκάστου ἐκ δύο ψελλίων χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν, συνδεδεμένων δι' ἐρυθρᾶς μεταξίνης κλωστῆς καὶ συμβολικῶς δηλούντων τὸν μεταξὺ τῶν δύο συζύγων σύνδεσμον.

Μετὰ παρέλευσιν ὀκτὼ ἡμερῶν ὁ μνηστὴρ ἀποστέλλει πρὸς τὴν μελλόνυμφόν του δεκάδας κανίστρων. Ἐν αὐτοῖς περιέχονται μέταξα κλωσταί, ἄνθη, τὰ χρειώδη τῆς ποικιλτικῆς καὶ ραπτικῆς, τέλος πᾶν ὅ,τι ἀναγκαιοῖ εἰς νέαν κόρην. Μετὰ τῶν δώρων τούτων, ὧν ἡ ἀξία ἀνέρχεται πολλάκις εἰς μεγάλα ποσά, συναποστέλλει πλουσιώτατα ἐδέσματα καὶ πλακούντια ἐξαιρετικῶς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ κατασκευαζόμενα, ταῦτα ἡ οἰκογένεια τῆς νύμφης διαμοιράζει πρὸς πάντας τοὺς φίλους της, ἀγγέλλουσα διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὴν μνηστείαν τῆς κόρης.

Ἀλλὰ καὶ ἡ νύμφη ἀνταποστέλλει ὡς δῶρον εἰς τὸν μνηστῆρα πλήρη πολυτελῆ ἐνδυμασίαν, ἢ στολήν.— ἐὰν εἶναι ἤδη μανδαρῖνος — ἣν φέρει οὗτος κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων.

Ἡ μνηστεία παρὰ τοῖς Σίναις μεθ' ὅλην τὴν αὐστηρὰν τῶν μελλονύμφων ἀπομάκρυνσιν εἶναι δεσμὸς ἐπίσης ἀδιάρρηκτος, ὅσον καὶ ὁ γάμος. Ὁ παραβαίνων δὲ ἐκ τῶν συμβαλλομένων τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν ὑποβάλλεται εἰς πληρωμὴν προστίμου, εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν ραβδισμῶν καὶ εἰς ὑποχρεωτικὸν γάμον. Ἐὰν συνῆψε νέους ἀρραβῶνας, τότε οἱ γονεῖς τῆς νέας μνηστῆς, οἱ ἐν γνώσει τῆς προγενεστέρας μνηστείας δεχθέντες αὐτὸν ὡς γαμβρὸν ὑποβάλλονται ἐπίσης εἰς τιμωρίαν καὶ πρόστιμον.

Καὶ ἐνταῦθα ἡ σινικὴ νομοθεσία φαίνεται ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν ἄνδρα σεβασμὸν πρὸς τὴν τιμὴν οὐ μόνον τῆς γυναικός, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκογενείας, ἧς τὰ δικαιώματα θεωρεῖ ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστα. Φαίνεται μεριμνῶσα φιλοστοργότατα ὑπὲρ τῆς γυναικείας ἀξιοπρεπείας. Δὲν ἐπιτρέπει καὶ ὑποθάλπει τὴν καταπάτησιν καὶ ἀθέτησιν τῶν ἱερωτέρων ὑποσχέσεων, τὴν προδοσίαν, τὴν ἀπάτην, ὡς ἔπραξε καὶ πράττει μέχρι σήμερον ἡ πεπολιτισμένη Εὐρώπη. Αἱ μνηστεῖαι ἐν Εὐρώπῃ εἶναι πρᾶξις, ἥν τινες μετέρχονται συστηματικῶς, ἐκμεταλλευόμενοι ἄνευ ἐνδοιασμοῦ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης τύψεως τοῦ συνειδότος, ἄνευ αἰδοῦς τὴν τιμήν, ὑπόληψιν καὶ εὐτυχίαν ὁλοκλήρων ἐντίμων οἰκογενειῶν, διασπείροντες τὴν ὀδύνην, τὴν φρίκην, τὴν ἀπογοήτευσιν, πολλάκις δὲ καὶ τὸν θάνατον εἰς καρδίας ἀθώας καὶ εὐχισθήτους.

Ὁ νόμος δέ, ὁ φύλαξ οὗτος προστάτης τῆς τιμῆς τοῦ πολίτου, οὐδὲν προβλέπει διὰ τὴν κακοήθη ταύτην καὶ ἐπονείδιστον πρᾶξιν. Τιμωρεῖ τὸν κλέπτοντα μίαν δραχμήν, τιμωρεῖ τὸν ἐξαπατῶντα τὸν ἔμπορον, ἀλλὰ δὲν τιμωρεῖ τὸν προδότην τὸν καταχραστήν, τὸν δόλιον κλέπτην τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας. Πόσαι δυστυχεῖς δὲν θὰ ηὔχοντο τὸν περιορισμὸν τῆς ἐν Κίνᾳ γυναικός, χάριν τῆς στοργικῆς περιφρουρήσεως τῆς τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας των!

Ὅταν ἡ κόρη μνηστευθῇ κτενίζει τὴν κόμην της ὡς αἱ νέαι ἔγγαμοι, ἤτοι ἀναστρέφει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ σχηματίζει ἐπὶ τῆς κορυφῆς κόμβον, ὃν συγκρατεῖ διὰ χρυσῶν πολυτίμων καρφίδων, ἐνίοτε δὲ φέρει καὶ ἐκ τριχάπτων ὡραῖον κεκρύφαλον. Ἅμα τῇ ἀποσταλῶσι παρὰ τοῦ γαμβροῦ τὰ κάνιστρα, ἡ κόρη, ἡ τέως φέρουσα κατὰ τοὺς ἀρχαίους μὲν ἓν μόνον ἀριθμητικὸν ἐπίθετον, κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους δὲ ἓν ὄνομα ὡς Ἄνθος, Ἄρωμα, Σελήνη, προσλαμβάνει ἕτερον ὄνομα συμπληρωματικόν, οὕτως εἰπεῖν, ὡς *Ἄνθος Ἰάσμου*, ἢ *Ἄρωμα Γλυκύ*, ἢ *Σελήνη Ἀργυρᾶ*.

Ἐκ τῶν ὀνομάτων τούτων καταφαίνεται ὅτι καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Οὐρανίου Κράτους δὲν στεροῦνται ὅλως ποιητικῶν ἰδεῶν, καὶ ὅτι ἡ γυνή, καίτοι μὴ θεωρουμένη ἴση των, δύναται ὅμως νὰ ἀφομοιωθῇ πρὸς πᾶν ὅ,τι θάλλῃ, εὐωδιάζῃ, λάμπῃ, ἔστω καὶ μὲ ἀσθενὲς φῶς.

Η "ΤΕΧΝΗ,,

Τὰ γνωστότερα ὀνόματα εἰς τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν κίνησιν θὰ ἀποτελέσουν τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἀγγελλομένου μηνιαίου περιοδικοῦ.

Ἡ τέχνη ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἀληθῶς τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ καθαρῶς ἐθνικόν, ἂν καὶ ἐντελῶς Ἑλληνικόν, σπανίως εὑρίσκει τὰ μέσα νὰ καλλιεργηθῇ, νὰ προαχθῇ καὶ φθάσῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν τελειότητα καὶ δόξαν της.

Εἶναι δὲ εὐχάριστον, ὅτι ὅπως ὑψώθη καλλιμάρμαρον μέγαρον μὲ τίτλον θεάτρου ἐθνικοῦ διὰ νὰ στεγάσῃ τὴν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὸ ὕπαιθρον πλανωμένην τέχνην, ἤρχισε νὰ γίνεται αἰσθητὴ καὶ ἡ ἀνάγκη συγκεντρώσεως τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ καλάμου, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐργασθοῦν ἡνωμένοι διὰ νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τῆς νεωτέρας μας φιλολογίας καὶ ποιήσεως.

Δὲν θὰ βραδύνῃ δε ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν προάγοντες τὴν τέχνην καὶ προαγόμενοι δι' αὐτῆς, θὰ καταρρίψουν τὰς προλήψεις τοῦ κλασικισμοῦ καὶ θὰ καταλάβουν καὶ ἐδῶ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέλαβον εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις οἱ συνάδελφοι καὶ συναγωνισταί των.

Τὸ μέγαρον τὸ ἰδικόν των καλλιμάρμαρον καὶ χρυσοστολισμένον ὑψοῦται μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον παρὰ τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον. Ἂς ἐργασθοῦν ἀδελφωμένοι διὰ σοβαρᾶς καὶ συστηματικῆς μελέτης καὶ εἰσδύοντες εἰς τὰ ἀληθῆ ἄδυτα τῆς τέχνης ἂς εὕρουν τὸν ἀληθῆ της δρόμον, ἂς ὁμιλήσουν τὴν ἀληθινήν της γλῶσσαν, ἂς δημιουργήσουν ἓν παρὸν ἀντάξιον τοῦ παρελθόντος. Τότε οἱ φραγμοὶ τοῦ σχολαστικισμοῦ θὰ καταπέσουν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, αἱ θύραι αἱ σιδηραῖ τοῦ καλλιμαρμάρου τεμένους θὰ ὑποχωρήσουν πρὸ αὐτῶν καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ πανηγυρίσῃ μετὰ χαρᾶς τὴν ἐπίσημον ἀναγέννησιν τῆς τέχνης, εἰς ἣν ὀφείλει τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τοῦ παρελθόντος καὶ παρ' ἧς θὰ προσδοκᾷ τὴν ἀναφόρφωσιν τοῦ μέλλοντος.

Ἀλλὰ διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὡραῖον αὐτὸ ὄνειρον, ἀνάγκη ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἡ ἀνεπτυγμένη καὶ νοήμων νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἔργον τῶν νέων ποιητῶν καὶ πεζογράφων μας. Ἀνάγκη νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς εἰδωλολατρείας τῆς ξένης φιλολογίας καὶ νὰ μελετήσῃ τὴν ἰδικήν μας. Ἀνάγκη νὰ τὴν παρακολουθήσῃ ἐν τῇ ἐξελίξει της, νὰ ζητήσῃ καὶ ἀνεύρῃ τὸ ἐν αὐτῇ καλόν, νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, νὰ τὴν υἱοθετήσῃ.

Τὴν «*Τέχνην*», τὸ μηνιαῖον αὐτὸ περιοδικόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὴν ἀληθῆ φιλολογικήν μας κίνησιν, καὶ τοῦ ὁποίου συντάκται εἶναι κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν οἱ κ.κ. Π. Βασιλικός, Ι. Γρυπάρης, Ι. Ἔσλιν, Ν. Ἐπισκοπόπουλος, Κ. Θεοτόκης, Γ. Καλοσγοῦρος, Γ. Καμπίτης, Α. Καρκαβίτσας, Ν. Κονεμένος, Μ. Μαλακάσης, Κ Μάνος, Γ. Μαρκορᾶς, Μποέμ, Π. Νιρβάνας, Γρ. Ξενόπουλος, Κ. Παλαμᾶς, Κ. Παπαγιάννης, Λ. Πορφύρας καὶ ἄλλοι, πρέπει νὰ παρακολουθήσουν ὅλαι καὶ ὅλοι, πρέπει νὰ μελετοῦν ὅλαι καὶ ὅλοι,

ἐὰν θέλουν νὰ συντελέτουν, ὅπως καὶ ἡ Ἑλλὰς τέλος πάντων ἀποκτήσῃ ἰδικήν τη; φιλολογίαν, ἰδικήν της πνευματικὴν κίνησιν, ἀντιπροσωπεύουσαν τὰ ἰδεώδη της, ἐξυπηρετοῦσαν τὰς ἀνάγκας τη:, καὶ τάσσουσαν τὸν λαόν της εἰς τὴν χορείαν τῶν πολιτισμένων λαῶν.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

Παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἐνδόξου Ἀκροπόλεως ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ Ἀρείου Πάγου, σώζονται τὰ ἐρείπια τῆς ἐπ' ὀνόματι Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου τιμωμένης παλαιοτάτης ἐκκλησίας. Ἐκεῖ συγκεντροῦνται αἱ παραδόσεις περὶ τῆς θαυμαστῆς ἑνώσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ μετὰ τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐκεῖ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἡ γεγηρακυῖα ἀρχαιότης πρὸς τὴν νεαρὰν θρησκείαν τοῦ Ναζωραίου. Ἐκεῖ ἐκήρυξε τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους ὁ ἐκ τῆς Ἰουδαίας ἀγορητής, τῆς δ' ἐμπ ευσμένης αὐτοῦ λαλιᾶς τοὺς λόγους ἑνωτισθεὶς ὁ Διονύσι:, ἀντήλλαξε τὴν ἕδραν Ἀρειοπαγίτου πρὸς τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ἐκ τῆς Παλαιστίνης σεισμὸς θὰ ἐκλόνιζεν ἐν Ἀθήναι; ὁλοτελῶς τὰς βάσεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἂν ὁ Παῦλος ἰδὼν τὴν εἰδωλολάτριδα πόλιν τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἀνελογίζετο, ὅτι πατεῖ τὸν πόδα εἰς τὴν γῆν ἥτις ὑπῆρξεν ἡ κοιτὶς τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας, καὶ εἰς ἣν ἀντήχουν ἀκόμη ζωηρὰ τὰ διδάγματα τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος.

Ὁ Παῦλος, ὡς γνήσιος μαθητὴς Ἐκείνου, ὅστις δὲν ἦλθε νὰ καταλύσῃ τὸν Νόμον, ἀλλὰ νὰ πληρώσῃ αὐτόν, δὲν ἐφαντάσθη νὰ καταστρέψῃ τὸν θεσπέσιον ἐκεῖνον κόσμον, τὸ ἐπιφανὲς σχολεῖον τῆς ἀρχαιότητος ὁλοκλήρου. Διερχόμενος τὴν πόλιν ἐμελέτα τὸ παρελθόν, καὶ ἀνελογίζετο ὁποῖοι ὑπῆρξαν οἱ θεοὶ ἐκεῖνοι καὶ οἱ ἥρωες, οὓς οἱ Ἀθηναῖοι παρίστανον ἐν χρυσοῖς καὶ λιθίνοις χαράγμασι τέχνης, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἔθυον μετ' εὐσεβείας, καὶ ἀνήγειρον ναοὺς καλλιμαρμάρους.

Καὶ ἔβλεπεν ἐπὶ τῶν πετρίνων τῆς Ἀκροπόλεως κρηπιδωμάτων, ὑψηλὸν τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Προμάχου, ἣν ἔστησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τῶν λαφύρων τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἀγῶνος, ὡς ἐνθύμιον τῶν χρόνων τοῦ Μιλτιάδου καὶ Ἀριστείδου. Καὶ ἔβλεπε μεγαλοπρεπὲς τὸ Θησεῖον, τὸν ναὸν τοῦ νικητοῦ τῶν Ἀμαζόνων, οὗ τὰ ὀστᾶ εὐλαβῶς μετεκόμισεν ὁ Κίμων ἐκ τῆς ἡττημένης Σκύρου. Καὶ ἐπείσθη ἀκούων καὶ βλέπων ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν μὲν ἐξόχως εὐσεβεῖς καὶ φιλόθεοι. ἀλλ' εἰς τοὺς θεοὺς αὐτῶν δὲν ἀπέδιδον ὕπαρξιν ἰδανικήν. Ἦσαν οἱ θεοὶ οὓς ἔβλεπον κατὰ τὰς μάχας συναγωνιζομένους μετ' αὐτῶν, ἦσαν θεοὶ κάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου, ἀλλὰ καὶ πολῖται τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Παῦλος εὗρε τὴν θρησκείαν διασαλευομένην. Δὲν ἀπεδίδετο πλέον ὁ ὀφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς τοὺς ἀρχαίους προστάτας θεούς, οἵτινες δὲν ἴσχυον νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν πόλιν εἰς τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς κλέος. Εἶδεν ὁ Παῦλος ὅτι ἡ ἀδιαφορία εἶχεν ἐπιθέσει ἀπαντάχοῦ τοὺς παγερούς αὐτῆς δακτύλοις καὶ ἠσθάνθη, ὅτι τὸ κενὸν ἐκεῖνο, μόνον διὰ μεγάλου τινὸς καὶ θαυμασίου, εἷος ὁ χριστιανισμός, ἠδύνατο νὰ πληρωθῇ.

Παρέστη λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπου ἐκάλεσαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι, ὄχι ἵνα κατασυντρίψῃ τὸ παρελθὸν καὶ χλευάσῃ τοὺς θεοὺς τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ἵνα ἑρμηνεύσῃ καὶ ἐπικρίνῃ, γνωρίζων αὐτοῖς διὰ τοῦ ἀγνώστου θεοῦ των, τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἔστησεν ἡ νέα θρησκεία τὸν σταυρὸν αὐτῆς, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐκυριάρχει μόνη ἡ Ἀθηνᾶ, ἐγένετο τὸ συμβόλαιον τῆς συνενώσεως τῶν δύο κόσμων, τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ.

Ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ Παύλου τοῦ οὐρανοβάμονος, τοῦ ἄλλοτε μὲν σκεύους διωγμοῦ, νῦν δὲ σκεύους ἐκλογῆς, φανεροῦται ἡ ἐπὶ Γολγοθᾶ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, καὶ λαμπρὰν αἴρει τὴν νίκην κατὰ τοῦ ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ σοφίᾳ περιβοήτου Δ ο υσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Οὗτος εἶνε ὁ πρῶτος ἀ ράμενος τὸν σταυρόν, ὁ πρῶτος Ἀθηναῖος χριστιανός, ὁ πρῶτος συνδυάσας τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρχαιότητος πρὸς τὰς ἐπαγγελίας τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ πρῶτος ποτίσας διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος τὴν γῆν τῶν νέων Ἀθηνῶν. Λατρεύεται ὑπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ ὁ ἀνήρ, ὅστις νικήσας τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ἠρνήθην πρῶτος τὴν χρυσελεφάντινον Ἀθηνᾶν τοῦ Φειδίου καὶ ἐδίδαξε τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐπίσκοπος αὐτῆς ἀναδειχθεὶς καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ ἀξιωθεὶς στεφάνου.

Εὐανθία Γ. Διδαχοπούλου.

ΒΙΒΛΙΑ

Διηγήματα τῆς Στάνης. Εἰς κομψὸν τομίδιον ἐξεδόθησαν παρὰ τοῦ κ. Χ. Χρηστοβασίλη τέσσαρα διηγήματα ἐντελῶς ἀγροτικά, τὰ ὁποῖα μυρίζουν τὸ ἄρωμα τῆς στάνης, τὸ ἄρωμα τοῦ καθαροῦ ἀέρος τῆς χωρικῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τοῦ βουνοῦ, τῆς ἀφελοῦς, τῆς ἁπλοϊκῆς, ἡ ὁποία τόσην ἐγκλείει ποίησιν καὶ τόσην ζωήν. Τὰ διηγήματα τοῦ κ. Χ. Χρηστοβασίλη τιμῶνται διὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 1, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 1.

Συντρίμματα. Ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν ὁ γνωστὸς ἀπὸ τοὺς νέους ποιητάς μας κ. Μ. Μελαχάσης δημοσιεύει τὰ ποιήματά του. Ἐκ τῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς περιοδικὰ καὶ καθημερινὰς ἐφημερίδας δημοσιευθέντων, ἤδη συμπεραίνομεν τί θὰ εἶναι ὅλη αὐτὴ ἡ συλλογὴ ἡ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἀναγγελλομένη.

Ὁ Ἑλληνισμός, ἐξακολουθεῖ ἐκδιδόμενος μὲ ὕλην πάντοτε πλουσίαν καὶ ἐποικοδομητικήν, διὰ τὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον τό τε σωματεῖον καὶ τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐπιδιώκει.

Καταστατικὸν τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ Συλλόγου τῶν Κυριῶν. Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἠὼς τοῦ Μεσολογγίου» ἱδρυθὲν σωματεῖον τῶν Κυριῶν ἐξέδωκεν ἤδη τὸ Καταστατικόν του ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ὁδηγὸς Οἰνοποιΐας. Παρὰ τοῦ κ. Ν. Α. Σπετσιέρη ἤρξατο ἐκδιδόμενον περιοδικὸν σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁδηγὸς Οἰνοποιΐας».

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΣΦΑΓΩΝ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα εὐηρεστήθη νὰ ἀποστείλῃ πρὸς τὴν πρόεδρον τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» κ. Ἑλένην Γρίβα ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν σφαγῶν τοῦ Ἡρακλείου δρ. πέντε χιλ. δώσῃ δὲ διαταγὴν, ὅπως ληφθῶσιν ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ἐργοστασίου τῶν προσφύγων Κρησσῶν, ὅσα ὑφάσματα ἀναγκαῖοῦν διὰ τὰ ἀτυχῆ θύματα.

Ἡ «Ἕνωσις τῶν Ἑλληνίδων» κατήρτισεν, ἐπιτροπὴν, ἀποτελουμένην παρὰ τῶν κ. Μαρίας Σφακιανάκη, συζύγου τοῦ Προέδρου τῆς Ἐκτελεστικῆς ἐν Κρήτῃ ἐπιτροπῆς, Ἑλ. Μπαϊρακτάρη, Μαρούσας Μιαούλη, Πλατύκα, Ἐλμ. Νάζου καὶ Ἑλένης Ἀνδριοπούλου, αἱ ὁποῖαι ἀνέλαβον τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων καὶ ὑφασμάτων.

Ἡ ἐκ Ζωρίχης τῆς Ἐλβετίας συνδρομήτρια ἡμῶν κ. Μαρία Πινέλλη ἀπέστειλεν ἡμῖν διὰ τὸν ἄνω σκοπὸν φρ. χρ. 16, τὰ ὁποῖα διεβιβάσαμεν πρὸς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιτροπήν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μαρμελάτα σταφύλια Λαμβάνετε σταφύλια φράουλας τῆς ἐποχῆς 5 ὀκάδες, καὶ ἀφοῦ ἀποσπάσητε τὴς ῥόγες ἀπὸ τὰ τσαμπιὰ, τὴς πλύνετε καὶ τὴς βάζετε νὰ βράσουν μὲ 2 ὀκάδες ζάχαριν, μὲ ἓν ἥμισυ ποτήρι νερὸν, μὲ τὸν φλοιὸν τὸν ἐξωτερικὸν 2 λεμονιῶν καὶ μὲ μισὸ ποτήρεκονιάκ. Πρὶν νὰ ἀρχίσῃ νὰ δένῃ τὸ ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὴν φωτιὰν, τὸ ἀφήνετε νὰ κρυώσῃ καὶ ἔπειτα τὰ περνᾶτε ἀπὸ τὸ τρυπητὸν, ζυμόνουσα καὶ λυόνουσα τὰ σταφύλια, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ τίποτε ἄλλο εἰς τὸ τρυπητὸν, παρὰ μόνον τὰ κουκούτσια. Τὰ βάζετε καὶ πάλιν καὶ τὴν φωτιὰν καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν, ἕως ὅτου νὰ συμπηκνωθοῦν καὶ νὰ δέσουν. Πρὶν τὰ κατεβάσετε. στίδετε τὸ ξυνὸ ἑνὸς ἥμισυ λεμονιοῦ καὶ τὸ χύνετε μέσα. Τὸ σερβίρετε καὶ τὸ φυλάττετε διὰ τὸν χειμῶνα. Ὡς μαρμελάτα εἶναι καὶ ὑγιεινὴ καὶ θρεπτικὴ καὶ νόστιμος.

ΚΟΝΙΑΚ ΠΟΛΥΚΑΛΑ

Ὁδὸς Μουσῶν, ἀριθ. 9.

Τώρα μὲ τὰς ἑσπερίδας καὶ τὰς μεταμεσημβρινὰς τοῦ τεῖου, τὸ κονιὰκ ἀποβαίνει ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν. Ἀφήνομεν ὅτι θεωρεῖται πλέον ὡς πανείκια, δι' ὅλους τοὺς ἀναιμικοὺς καὶ τοὺς ἀδυνάτους εἴτε γέροντας, εἴτε μικρά.

Τὰ κονιὰκ τοῦ καταστήματος Πολυκαλά κατασκευάζονται γνήσια ἀπὸ σταφυλὰς Κεφαλληνίας καὶ Σάμου, ἀπέκτησαν δὲ δικαίαν φήμην καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀκόμη, ὅπου τόση γίνεται κατανάλωσις αὐτῶν. τὰς συνιστῶμεν θερμῶς καὶ τὰς κ.κ. ἀναγνωστρίας μας·

ΚΥΡΙΑ Γαλλὶς διδασκάλισσα τοῦ πιάνου, φέρουσα καλὰς συστάσεις ζητεῖ μαθήματα. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΚΥΡΙΑ πτυχιοῦχος δύο ξένων γλωσσῶν ὡς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ἀρίστη πιανίστρια ζητεῖ θέσιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.